

Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. liepos 13 d.*

„Viešoji tarnyba – Sutartininkai – Ekspatriacijos išmoka – Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktas – Referencinis dešimties metų laikotarpis – Įdarbinimo valstybės pilietybė – Gyvenamoji vieta įdarbinimo valstybėje – Pareigos tarptautinėje organizacijoje – Laikinojo darbo sutartis“

Byloje T-273/17,

Alessandro Quadri di Cardano, Inovacijų ir tinklų programų vykdomosios įstaigos (INEA) sutartininkas, gyvenantis Alikantėje (Ispanija), iš pradžių atstovaujamas advokatų N. de Montigny ir J.-N. Louis, vėliau – advokato N. de Montigny,

ieškovas,

prieš

Europos Komisiją, iš pradžių atstovaujamą T. Bohr ir M. Mensi, vėliau – T. Bohr ir L. Radu Bouyon,

atsakovę,

dėl SESV 270 straipsniu grindžiamo prašymo panaikinti 2016 m. liepos 19 d. Komisijos Individualių išmokų administravimo ir mokėjimo biuro (PMO) sprendimą, kuriuo ieškovui buvo atsisakyta skirti ekspatriacijos išmoką po jo įsidarbinimo INEA,

BENDRASIS TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Prek, teisėjai F. Schalin ir M. J. Costeira (pranešėja),

posėdžio sekretorė G. Predonzani, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2018 m. balandžio 10 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

Bylos aplinkybės

Asmeniniai ieškovo duomenys

- 1 Ieškovo Alessandro Quadri di Cardano, gimusio 1980 m. balandžio 19 d. Bolonijoje (Italija), tėvas yra italas, o motina belgė, ir jis turi dvigubą pilietybę – Italijos ir Belgijos.
- 2 Ieškovas gyveno Italijoje iki 2006 m. ir šioje šalyje baigė mokslus pradinėje mokykloje, vidurinėje mokykloje ir universitete.
- 3 Nuo 2006 m. rugsėjo 13 d. iki 2007 m. birželio 22 d. ieškovas mokėsi magistratūroje Europos koledže Briugėje (Belgija).
- 4 2007 m. rugsėjo 21 d. ieškovas buvo įregistruotas Italijos konsulate Briuselyje (Belgija). 2008 m. gruodžio 6 d. jis susituokė su Belgijos piliete, gyvenančia Briuselyje, jie susilaukė trijų vaikų, gimusių Briuselyje 2010, 2013 ir 2015 m. Ieškovo sutuoktinė tęsė veiklą Briuselyje. Nuo 2009 m. vasario 18 d. ieškovas buvo įtrauktas į Scharbeko (Belgija) gyventojų registrą.

Ieškovo profesinė karjera

- 5 Nuo 2006 m. gegužės 2 d. iki liepos 28 d. ieškovas atliko stažuotę Briuselyje Bolcano-Pietų Tirolio autonominės provincijos (Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige, Italija) atstovybėje Europos Sąjungos institucijose.
- 6 Nuo 2007 m. rugsėjo 4 d. iki 2008 m. rugpjūčio 27 d. ieškovas stažavosi Europos Parlamente, paskui, nuo 2008 m. rugpjūčio 28 d. iki 2009 d. liepos 31 d., dirbo Parlamento nario padėjėju.
- 7 Nuo 2009 m. rugpjūčio 1 d. iki 2010 m. sausio 31 d. ieškovas dirbo Parlamente akredituotu Parlamento nario padėjėju.
- 8 Nuo 2010 m. vasario 1 d. iki 2013 m. sausio 31 d. ieškovas buvo įdarbintas Europos Komisijoje pagalbinio sutartininku generaliniame direktorate (GD) „Mokslo tyrimai ir inovacijos“. Šiose pareigose ieškovas sutartininku išdirbo didžiausią leidžiamą trejų metų laikotarpį pagal tuo metu galiojusias taisykles.
- 9 Ieškovas buvo įtrauktas į sutartininkų, su kuriais GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“ buvo siūloma sudaryti laikinojo darbo sutartį, sąrašą.
- 10 2012 m. lapkričio 20 d. raštu GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“ direktorato R direktorius pranešė ieškovui, kad jam gali būti pasiūlyta laikinojo darbo sutartis nuo 2013 m. vasario 1 d. pradiniam šešių mėnesių laikotarpiui (su pertrauka rugpjūčio mėn.).
- 11 2013 m. sausio 29 d. buvo sukurtas ieškovo pareigybės aprašas įmoneje R. ir jis pasirašė savo pirmąją laikinojo darbo sutartį su šia įmone.
- 12 Visos su įmone R. sudarytos laikinojo darbo sutartys apima pirmąjį laikotarpį nuo 2013 m. vasario 1 d. iki liepos 31 d. ir antrąjį laikotarpį nuo 2013 m. rugsėjo 1 d. iki 13 d. (toliau kartu – laikinojo įdarbinimo laikotarpis).

- 13 Laikinojo įdarbinimo laikotarpiu ieškovas dirbo kaip laikinasis tarnautojas GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“.
- 14 Laikinojo įdarbinimo laikotarpiu ieškovas dalyvavo keliuose mokymuose, kurie siūlomi Komisijos darbuotojams.
- 15 Kai 2013 m. rugpjūčio mėn. ieškovui buvo atsisakyta skirti Belgijos nedarbo išmoką, jam buvo mokama Europos nedarbo išmoka.
- 16 Laikotarpiu nuo 2012 m. iki 2013 m. ieškovas teikė savo kandidatūrą įvairioms Sąjungos institucijoms ir įstaigoms, esančioms už Belgijos ribų.
- 17 2016 m. spalio 5 d. GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“ R.1 skyriaus vadovas išdavė pažymą, patvirtinančią, kad ieškovas buvo įdarbintas Komisijos GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“ ir paskirtas dirbti RTD.B2 skyriuje sutartininku laikotarpiu nuo 2010 m. vasario 1 d. iki 2013 m. sausio 31 d. ir laikinuoju tarnautoju laikotarpiais nuo 2013 m. vasario 1 d. iki liepos 31 d. ir nuo 2013 m. rugsėjo 1 d. iki 13 d.
- 18 Nuo 2013 m. rugsėjo 16 d. iki 2014 m. gegužės 15 d. ieškovas dirbo sutartininku Parlamente.
- 19 Nuo 2014 m. gegužės 16 d. iki 2016 m. liepos 15 d. ieškovas dirbo sutartininku Mažųjų ir vidutinių įmonių reikalų vykdomojoje įstaigoje (EASME).
- 20 2016 m. liepos 16 d. ieškovas buvo įdarbintas sutartininku Inovacijų ir tinklų programų vykdomojoje įstaigoje (INEA).

Ginčijamas sprendimas ir kiti sprendimai, susiję su ekspatriacijos išmoka

- 21 Laikotarpiu nuo 2009 m. rugpjūčio 1 d. iki 2010 m. sausio 31 d., dirbdamas akredituotu Parlamento nario padėjėju pagal sutartį su Parlamentu, ieškovas gavo ekspatriacijos išmoką pagal Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) VII priedo 4 straipsnį.
- 22 2010 m. spalio 28 d. buvo konstatuota, kad ieškovo kilmės vieta yra Bolonija, ir šis konstatavimas taikomas nuo 2010 m. vasario 1 d.
- 23 Laikotarpiu nuo 2010 m. vasario 1 d. iki 2013 m. sausio 31 d., dirbdamas sutartininku GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“ pagal šio sprendimo 8 punkte nurodytą sutartį, ieškovas gavo ekspatriacijos išmoką.
- 24 Laikotarpiu nuo 2013 m. rugsėjo 16 d. iki 2014 m. gegužės 15 d. ieškovui, kuris pagal šio sprendimo 18 punkte nurodytą sutartį dirbo sutartininku Parlamente, 2013 m. spalio 24 d. Parlamento sprendimu buvo atsisakyta skirti ekspatriacijos išmoką. Ieškovas neapskundė teisme Parlamento sprendimo, kuriuo buvo atmestas jo skundas dėl sprendimo neskirti jam ekspatriacijos išmokos.
- 25 Laikotarpiu nuo 2014 m. gegužės 16 d. iki 2016 m. liepos 15 d., dirbdamas sutartininku EASME pagal šio sprendimo 19 punkte nurodytą sutartį, ieškovas gavo ekspatriacijos išmoką.
- 26 2016 m. liepos 16 d. prasidėjusiu laikotarpiu, kuriuo ieškovas dirba sutartininku INEA pagal šio sprendimo 20 punkte nurodytą sutartį, ekspatriacijos išmoka jam nemokama remiantis 2016 m. liepos 19 d. Komisijos Individualių išmokų administravimo ir mokėjimo biuro (PMO) sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas).

- 27 2016 m. spalio 17 d. remdamasis Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalimi ieškovas apskundė ginčijamą sprendimą.
- 28 2017 m. vasario 3 d. sprendimu Komisijos sudaryti tarnybos sutartis įgaliota tarnyba (STSIT) atmetė šį skundą, iš esmės vadovaudamasi tuo, kad negalima laikyti, jog ieškovas, kurio viena iš pilietybių yra Belgijos pilietybė, neišsaugojo ar nesukūrė ryšio su Belgija per referencinį dešimties metų laikotarpį, kaip numatyta Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte. Iš tiesų, STSIT teigimu, per šį laikotarpį nuo 2006 m. liepos 15 d. iki 2016 m. liepos 15 d. ieškovas gyveno Briuselyje, kur jis susituokė ir susilaukė trijų vaikų. Be to, šešis mėnesius ir dvi savaites 2013 m. vasario–rugsėjo mėn. laikotarpiu jis vykdė privačią profesinę veiklą Briuselyje kaip laikinasis tarnautojas ir šis laikinojo įdarbinimo laikotarpis negali būti laikomas pareigomis tarptautinėje organizacijoje. Be to, ieškovas neįrodė, kad jo nuolatinė gyvenamoji vieta buvo už Belgijos ribų 2013 m. rugpjūčio mėn. laikotarpiu, kai buvo bedarbis.
- 29 2017 m. vasario 28 d. PMO priėmė sprendimą dėl nepagrįstai gautų išmokų grąžinimo, siekiant susigrąžinti šio sprendimo 25 punkte nurodytą ekspariacijos išmoką, kuri buvo mokama ieškovui tuo metu, kai jis dirbo sutartininku EASME.

Laikinojo darbo sutarčių pasiūlymas kai kuriems sutartininkams

- 30 2012 m. gegužės 30 d. Komisijos pirmininko pavaduotojas profesinėms sąjungoms ir profesinio atstovavimo organizacijoms išsiuntė raštą, susijusį, be kita ko, su vykstančiu teisėkūros procesu dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų peržiūros ir su „pereinamojo laikotarpio nuostatomis, taikytinomis sutartininkams, kurių darbas Komisijoje artimaisiais mėnesiais pasieks didžiausią leidžiamą trukmę“. Šiuo klausimu rašte buvo nurodyta, be kita ko, pirma, kad „neįmanoma nukrypti nuo galiojančių Pareigūnų tarnybos nuostatų“, ir, antra, kad tarnyboms primenama, jog „bendras numatytas biudžetas taip pat gali būti skirtas laikinojo darbo sutartims finansuoti laikantis taikytinų nacionalinių nuostatų“.
- 31 2012 m. spalio 16 d. raštu GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“ generalinis direktorius pranešė šio direktorato direktoriams, kad kol bus pasiektas visiškas politinis susitarimas dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų, reikėtų pasiūlyti laikinas pareigas kai kuriems sutartininkams, kurių sutartys turi pasibaigti per pirmąjį 2013 m. ketvirtį ir kurių darbas turi esminės reikšmės tinkamam GD veikimui.
- 32 Laikotarpiu nuo 2012 m. iki 2013 m. Komisija parengė daug prašymų dėl laikinojo darbo sutarčių, įskaitant ieškovo sutartį.

Procesas ir šalių reikalavimai

- 33 2017 m. gegužės 8 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo šį ieškovo ieškinį.
- 34 2017 m. liepos 17 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo Komisijos atsiliepimą į ieškinį.
- 35 2017 m. rugsėjo 7 d. ir spalio 18 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo atitinkamai dubliką ir tripliką.
- 36 Per 2018 m. balandžio 10 d. posėdį šalys buvo išklausytos ir atsakė į Bendrojo Teismo klausimus.
- 37 Ieškovas Bendrojo Teismo prašo:
- panaikinti ginčijamą sprendimą,
 - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

38 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

- atmesti ieškinį,
- priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

- 39 Grįsdamas savo ieškinį ieškovas nurodo keturis pagrindus. Pirmasis ieškinio pagrindas susijęs su teisės klaida, Belgijos įstatymų nuostatų dėl laikinojo darbo sutarčių pažeidimu, taip pat su piktnaudžiavimu teise. Antrasis – su piktnaudžiavimu įgaliojimais ir įgaliojimų viršijimu. Trečiasis – su akivaizdžia vertinimo klaida ir gero administravimo principo pažeidimu. Ketvirtasis – su ieškovo teisėtų lūkesčių pažeidimu, taip pat su teisėtų lūkesčių apsaugos, teisinio saugumo ir įgytų teisių apsaugos principų pažeidimu.
- 40 Bendrasis Teismas mano, kad pirmąjį ir trečiąjį ieškinio pagrindus reikia nagrinėti kartu.

Dėl pirmojo ir trečiojo pagrindų, susijusių su teisės klaida, Belgijos teisės nuostatų dėl laikinojo darbo sutarčių pažeidimu, piktnaudžiavimu teise, akivaizdžia vertinimo klaida ir gero administravimo principo pažeidimu

- 41 Nurodydamas pirmąjį ir trečiąjį ieškinio pagrindus ieškovas iš esmės teigia, kad priimant ginčijamą sprendimą buvo padaryta teisės klaida, pažeistos Belgijos įstatymų nuostatos dėl laikinojo darbo sutarčių, buvo piktnaudžiaujama teise, padaryta akivaizdi vertinimo klaida ir pažeistas gero administravimo principas.
- 42 Komisija ginčija ieškovo argumentus. Be to, triplike, kiek tai susiję su trečiuoju ieškinio pagrindu, ji pareiškė prieštaravimą dėl kaltinimo, grindžiamo gero administravimo principo pažeidimu, nepriimtumu.
- 43 Pirmasis ir trečiasis ieškinio pagrindai gali būti suskirstyti į tris dalis. Pirmoji dalis susijusi su dešimties metų referencinio laikotarpio apskaičiavimu. Antroji dalis susijusi su ieškovo darbo laikinojo įdarbinimo laikotarpiu apibrėžimu, pagal kurį šis darbas nelaikytinas pareigomis tarptautinėje organizacijoje, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnį. Trečioji dalis susijusi su nuolatine ieškovo gyvenamąja vieta referenciniu dešimties metų laikotarpiu.
- 44 Visų pirma primintina, kad, remiantis suformuota Teisingumo Teismo jurisprudencija, Pareigūnų tarnybos nuostatų 69 straipsnyje numatyta ekspatriacijos išmoka siekiama kompensuoti išlaidas ir specifinius nepatogumus, kuriuos patiria pareigūnai, pradėję eiti pareigas Sąjungos tarnyboje ir dėl to turintys perkelti savo gyvenamąją vietą iš valstybės, kurioje jie gyvena, į įdarbinimo valstybę ir integruotis naujoje aplinkoje. Ekspatriacijos sąvoka taip pat priklauso nuo pareigūno subjektyvios padėties, t. y. jo integravimosi į naują aplinką laipsnio, kuris atsirado dėl, pavyzdžiui, jo nuolatinės gyvenamosios vietos arba ankstesnės pagrindinės veiklos vykdymo (žr. 2008 m. sausio 24 d. Sprendimo *Adam / Komisija*, C-211/06 P, EU:C:2008:34, 38 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 45 Taip pat primintina, kad ekspatriacijos išmokos skyrimo sąlygos, apibrėžtos Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalyje, taikomos laikiniesiems tarnautojams ir sutartininkams pagal atitinkamai Pareigūnų tarnybos nuostatų 20 straipsnį ir Kitų Europos Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygų 92 straipsnį.

- 46 Konkrečiau dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte numatytų ekspatriacijos išmokos skyrimo sąlygų pažymėtina, kad pareigūnas, kuris yra arba buvo valstybės, kurios teritorijoje yra jo darbo vieta, pilietis, turi įrodyti, kad dešimties metų laikotarpiu iki įsidarbinimo dėl su pareigomis valstybės tarnyboje arba tarptautinėje organizacijoje nesusijusių priežasčių nuolat gyveno už minėtos valstybės europinės teritorijos ribų.
- 47 Be to, aplinkybės, kad įdarbinimo valstybės piliečiais esantys pareigūnai šioje valstybėje buvo išsaugoję arba turėjo, nors ir labai trumpai per referencinį dešimties metų laikotarpį, savo nuolatinę gyvenamąją vietą, pakanka tam, kad jie prarastų ekspatriacijos išmoką arba būtų atsisakyta ją skirti (2015 m. vasario 27 d. Sprendimo *CESE / Achab*, T-430/13 P, EU:T:2015:122, 54 punktas).
- 48 Konkrečiai dėl nuolatinės gyvenamosios vietos sąvokos pažymėtina, kad jurisprudencijoje yra nusistovėjęs jos aiškinimas kaip vietos, kurioje suinteresuotasis asmuo įkūrė nuolatinį ar įprastą savo interesų centrą, siekdamas paversti jį nuolatiniu. Be to, nuolatinės gyvenamosios vietos sąvoka, nepaisant kiekybinių duomenų apie tai, kiek laiko asmuo praleidžia vienos ar kitos valstybės teritorijoje, be faktinio gyvenimo konkrečioje vietoje, apima ketinimą suteikti gyvenimui šioje vietoje tęstinumą, kylantį iš įprasto gyvenimo ir normalių socialinių santykių (žr. 2007 m. gegužės 16 d. Sprendimo *F / Komisija*, T-324/04, EU:T:2007:140, 48 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 49 Dėl referencinio laikotarpio apibrėžimo iš jurisprudencijos matyti, kad, atsižvelgiant į Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte numatytą išimtį, darbo kitai valstybei arba tarptautinėje organizacijoje pasekme laikoma tai, kad suinteresuotasis asmuo išsaugo su šia kita valstybe ar šia tarptautine organizacija specifinį ryšį, kuris trukdo minėtam suinteresuotajam asmeniui užmegzti ilgalaikį ryšį su įdarbinimo valstybe ir atitinkamai pakankamai integruotis į pastarosios valstybės visuomenę. Kadangi daroma prielaida, kad būtent darbas kitai valstybei arba darbas tarptautinėje organizacijoje trukdo atsirasti ilgalaikiam ryšiui tarp atitinkamo asmens ir įdarbinimo valstybės, tokia prielaida taikoma ir Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkto atveju, nepaisant to, kad abiejų nuostatų formulavimas skiriasi. Todėl apskaičiuojant referencinį dešimties metų laikotarpį turi būti atsižvelgta į laikotarpius, kuriais suinteresuotasis asmuo ėjo pareigas valstybės tarnyboje arba tarptautinėje organizacijoje. Iš esmės toks požiūris, kai apskaičiuojant minėtą laikotarpį neatsižvelgiama į darbą tam tikrai valstybei arba darbą tarptautinėje organizacijoje, neatitiktų nei Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnio 1 dalies b punkto teksto, nei tikslo, nes toks darbas praktiškai būtų prilygintas darbui bet kuriam kitam darbdaviui (šiuo klausimu žr. 2014 m. rugsėjo 25 d. Sprendimo *Grazyte / Komisija*, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 50 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 50 Dėl sąvokos „tarptautinė organizacija“ primintina, kad darbas Sąjungos institucijose ir įstaigose laikomas darbu tarptautinėje organizacijoje, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalį (šiuo klausimu žr. 2014 m. rugsėjo 25 d. Sprendimo *Grazyte / Komisija*, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 33 ir 34 punktus ir nurodytą jurisprudenciją).
- 51 Galiausiai, remiantis suformuota jurisprudencija, atitinkamas pareigūnas turi įrodyti, kad yra įvykdytos Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalyje numatytos sąlygos (žr. 2014 m. sausio 21 d. Sprendimo *Jelenkowska-Luca / Komisija*, F-114/12, EU:F:2014:3, 15 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 52 Atsižvelgiant į šį išdėstytą teisinį pagrindą ir jurisprudenciją reikia išnagrinėti ieškovo argumentų, kuriais paremti pirmasis ir trečiasis ieškinio pagrindai, pagrįstumą.

Dėl pirmosios dalies, susijusios su referencinio laikotarpio apskaičiavimu

- 53 Pirmojo ir trečiojo pagrindų pirmosiose dalyse ieškovas iš esmės teigia, kad ginčijamame sprendime buvo klaidingai nustatytas referencinis dešimties metų laikotarpis nuo 2006 iki 2016 m. Šiuo klausimu ieškovas patikslina, kad neginčia, jog jo statutinės teisės turėjo būti iš naujo nustatytos jam įsidarbinus INEA, bet ginčia tai, kad apskaičiuodama referencinį dešimties metų laikotarpį Komisija neatsižvelgė į laikotarpius, kuriais jis ėjo pareigas tarptautinėje organizacijoje, ir atitinkamai nepratęsė referencinio laikotarpio. Ieškovo teigimu, referencinis dešimties metų laikotarpis turėjo būti skaičiuojamas taip, kad jis prasidėjo 1999 m. ir baigėsi 2009 m., nes turi būti atsižvelgta į laikotarpį nuo ieškovo įsidarbinimo Parlamente (2009 m.) iki jo įsidarbinimo INEA (2016 m.). Iš esmės jo gyvenimas Belgijos teritorijoje per visą šį laikotarpį, įskaitant laikinojo įdarbinimo laikotarpį, buvo pagrįstas jo pareigomis tarptautinėje organizacijoje.
- 54 Komisija ginčia ieškovo argumentus.
- 55 Šioje byloje yra aišku, kad ieškovas prašo skirti ekspatriacijos išmoką nuo įsidarbinimo INEA 2016 m. liepos 16 d. Be to, iš bylos dokumentų matyti, kad ieškovas yra valstybės narės, kurios teritorijoje yra jo darbo vieta, t. y. Belgijos, pilietis ir kitos valstybės narės, t. y. Italijos, pilietis.
- 56 Kadangi ieškovas yra valstybės, kurios teritorijoje yra jo darbo vieta, pilietis, jo situacija atitinka tarnautojų, „kurie yra arba buvo valstybės, kurios teritorijoje yra jų darbo vieta, piliečiai“, atvejį, numatytą Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte.
- 57 Taigi reikšmingas referencinis laikotarpis – tai Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte numatytas laikotarpis, t. y. „dešimt metų iki įsidarbinimo“.
- 58 Be to, pažymėtina, kad ieškovas neginčia, jog jo individualios teisės, įskaitant teisę į ekspatriacijos išmoką, turėjo būti nustatytos įsidarbinimo INEA momentu.
- 59 Darytina išvada, kad dešimties metų referencinio laikotarpio pabaigos momentas – tai ieškovo įsidarbinimo INEA data.
- 60 Vis dėlto, priešingai, nei teigia ieškovas, apskaičiuojant dešimties metų referencinį laikotarpį šioje byloje neturi būti „atsižvelgta“ į pareigų valstybės tarnyboje arba tarptautinėje organizacijoje laikotarpį ir todėl nereikia atitinkamai pratęsti referencinio laikotarpio.
- 61 Šiuo klausimu reikia patikslinti, kad byloje negali būti remiamasi šio sprendimo 49 punkte nurodyta jurisprudencija, pagal kurią, taikant Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą, kaip ir taikant minėto straipsnio 1 dalies a punktą, turi būti „atsižvelgta“ į pareigų valstybės tarnyboje arba tarptautinėje organizacijoje laikotarpį, todėl reikia atitinkamai pratęsti referencinį laikotarpį (šiuo klausimu žr. 2014 m. rugsėjo 25 d. Sprendimo *Grazyte / Komisija*, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 51 punktą). Iš tiesų minėtoje jurisprudencijoje nagrinėtu atveju, „atsižvelgiant“ į tarnybos tarptautinėje organizacijoje laikotarpį ir atitinkamai pratęsiant referencinį laikotarpį, buvo siekiama patikrinti, ar susijęs asmuo iš tikrųjų praleido dešimt metų už valstybės, kurios pilietis jis yra ar buvo, europinės teritorijos ribų ir šiuo dešimties metų laikotarpiu nedirbo valstybės tarnyboje arba tarptautinėje organizacijoje (šiuo klausimu žr. 2014 m. sausio 30 d. Sprendimo *Ohrgaard / Komisija*, F-151/12, EU:F:2014:8, 36 ir 38 punktus ir nurodytą jurisprudenciją).
- 62 Darytina išvada, kad taikant Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą gali būti atsižvelgta tik į tuos laikotarpius, kuriais suinteresuotasis asmuo ėjo savo pareigas valstybės tarnyboje arba tarptautinėje organizacijoje, kurios yra „už įdarbinimo valstybės ribų“. Tai reiškia, kad šioje byloje, apskaičiuojant Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte

numatytą referencinį dešimties metų laikotarpį neturi būti atsižvelgta į laikotarpius, kuriais ieškovas ėjo pareigas tarptautinėje organizacijoje, esančioje įdarbinimo valstybėje, kurios pilietybę jis turi, todėl nereikia atitinkamai pratęsti referencinio laikotarpio.

- 63 Vis dėlto šioje byloje, atvirkščiai, turi būti atsižvelgta į pareigas tarptautinėje organizacijoje tam, kad būtų nustatyta ieškovo nuolatinė gyvenamoji vieta, nes laikoma, jog ši aplinkybė gali sutrukdyti užmegzti ilgalaikius ryšius tarp jo ir įdarbinimo valstybės (šiuo klausimu žr. 2014 m. rugsėjo 25 d. Sprendimo *Grazyte / Komisija*, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 50 punktą). Šis klausimas bus nagrinėjamas analizuojant trečiąją dalį, susijusią su nuolatine gyvenamąja vieta.
- 64 Iš to, kas išdėstyta, matyti, jog Komisija teisingai nustatė, kad referencinis dešimties metų laikotarpis turi būti skaičiuojamas nuo 2006 m. liepos 15 d. iki 2016 m. liepos 15 d., t. y. kad jis pasibaigė ieškovo įsidarbinimo INEA dieną, o prasidėjo prieš dešimt metų iki šio įsidarbinimo.

Dėl antrosios dalies, susijusios su ieškovo darbo laikinojo įdarbinimo laikotarpiu apibrėžimu

- 65 Pirmojo ir trečiojo pagrindų antrose dalyse ieškovas ginčija tai, kad jo darbas laikinojo įdarbinimo laikotarpiu nebuvo apibrėžtas kaip pareigos tarptautinėje organizacijoje, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnį. Ieškovo teigimu, šiuo laikinojo įdarbinimo laikotarpiu tarp jo ir Komisijos buvo „tiesioginis teisinis ryšys“, nes, be kita ko, jis buvo įdarbintas kaip laikinasis darbuotojas tam, kad pakeistų save patį GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“, gaudavo nurodymus tiesiogiai iš Komisijos ir prieš tai neturėjo ryšio su įmone R. Be to, ieškovas pažymi, jog bylos aplinkybių visuma leidžia laikyti, kad jo darbdavys laikinojo įdarbinimo laikotarpiu buvo ne laikinojo įdarbinimo įmonė R., o būtent Komisija, kuri nesilaikė Belgijos teisės nuostatų dėl laikinojo darbo sutarčių. Taigi, ieškovo teigimu, Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies taikymo tikslais turi būti laikoma, kad nuo įsidarbinimo Parlamente 2009 m. jis nevykdė kitokios profesinės veiklos nei darbas Sąjungos institucijoms.
- 66 Komisija ginčija ieškovo argumentus.
- 67 Šioje byloje konstatuotina, kaip matyti iš šio sprendimo 8–13 punktų, kad ieškovo darbo trukmė pasiekė didžiausią leidžiamą trejų metų sutartininko pareigų GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“ trukmę, todėl jis buvo įtrauktas į sutartininkų, su kuriais šis generalinis direktoratas siūlė sudaryti laikinojo darbo sutartį, sąrašą. Paskui ieškovas pasirašė laikinojo darbo sutartį su įmone R. ir pagal šias sutartis dirbo GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“ pirmuoju laikotarpiu – nuo 2013 m. vasario 1 d. iki liepos 31 d., antruoju laikotarpiu – nuo 2013 m. rugsėjo 1 d. iki rugsėjo 13 d.
- 68 Šiuo klausimu, pirma, pažymėtina, jog Bendrasis Teismas jau yra nusprendęs, kad laikinojo įdarbinimo įmonių darbuotojų, kurie įdarbinami Sąjungos institucijose, situacija neatitinka aplinkybių, „kylančių [ių] dėl darbo <...> tarptautinėje organizacijoje“, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII straipsnio 4 straipsnio 1 dalies a punktą (šiuo klausimu žr. 2002 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Nevin / Komisija*, T-127/00, EU:T:2002:211, 4, 6, 21, 32 ir 52–58 punktus). Iš tiesų šiam laikinajam įdarbinimui būdingi trišaliai santykiai tarp darbuotojo, išorės įmonės ir Sąjungos institucijos ar įstaigos, o tai reiškia, kad sudaromos dvi sutartys: pirmoji sutartis – tarp laikinojo įdarbinimo įmonės ir Sąjungos institucijos ar įstaigos, antroji sutartis – tarp laikinojo darbuotojo ir laikinojo įdarbinimo įmonės (šiuo klausimu žr. 2002 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Nevin / Komisija*, T-127/00, EU:T:2002:211, 53 punktą). Taigi, į šiuos santykius įtraukiama privati įmonė tarpininkė, kuri gauna pajamų iš to, kad siunčia darbuotoją dirbti į Sąjungos instituciją arba skiria jam atlikti konkrečias užduotis šioje institucijoje arba jos naudai. Dėl šių išorės įmonių dalyvavimo kaip tarpininkių negali būti laikoma, kad yra tiesioginis teisinis ryšys tarp suinteresuotojo asmens ir Sąjungos institucijos ar įstaigos (šiuo klausimu žr. 2007 m. birželio 19 d. Sprendimo *Asturias Cuerno / Komisija*, T-473/04, EU:T:2007:184, 50 punktą).

- 69 Antra, primintina, kad iš jurisprudencijos matyti, jog, kalbant apie skirtingas Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies nuostatas, Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte esančios frazės „aplinkyb[ės], kylanči[os] dėl darbo kitoje valstybėje arba tarptautinėje organizacijoje“ taikymo sritis yra gerokai platesnė nei žodžių „pareig[os] <...> tarptautinėje organizacijoje“, esančių Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkte, taikymo sritis (2001 m. gegužės 3 d. Sprendimo *Liaskou / Taryba*, T-60/00, EU:T:2001:129, 47 punktas).
- 70 Vis dėlto šiuo atveju taikytina šio sprendimo 68 punkte nurodyta jurisprudencija, nes nagrinėjamajam laikinojo įdarbinimo laikotarpiui taip pat būdingas trišalis ryšys tarp ieškovo, išorės įmonės *R.* ir Komisijos. Taigi, įmonės *R.*, su kuria ieškovas pasirašė laikinojo darbo sutartis, dalyvavimas neleidžia pripažinti, kad laikinojo įdarbinimo laikotarpiu tarp ieškovo ir Komisijos buvo tiesioginis teisinis ryšys.
- 71 Be to, kaip teigia Komisija, šio sprendimo 68 punkte nurodyta jurisprudencija *a fortiori* turi būti taikoma šioje byloje, nes ieškovo situacijai taikytinas Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktas, kuriame vartojamų žodžių „pareig[os] <...> tarptautinėje organizacijoje“ taikymo sritis yra siauresnė nei Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte vartojamos frazės taikymo sritis, kaip priminta šio sprendimo 69 punkte. Todėl negali būti laikoma, kad laikinojo įdarbinimo laikotarpis, per kurį buvo sudarytos sutartys tarp ieškovo ir privatinės teisės reglamentuojamos įmonės, atitinka „pareig[as] <...> tarptautinėje organizacijoje“.
- 72 Šis teisinis laikinojo įdarbinimo vertinimas negali būti paneigtas ieškovo argumentais, kuriais teigiama, kad šioje byloje buvo tiesioginis subordinacijos ryšys tarp Komisijos ir jo paties, ir kurie yra susiję su laikinojo darbo sutarčių neteisėtumu atsižvelgiant į taikytiną Belgijos teisę ir į tai, kad vykdant šias sutartis Komisija buvo ne „laikinojo darbo naudotoja“, kaip tai suprantama pagal Belgijos įstatymus, o ieškovo „darbdavė“.
- 73 Šiuo klausimu visų pirma, konstatuotina, kad šio ieškinio dalykas visiškai nesusijęs su tariamu laikinojo darbo sutarčių neteisėtumu, dėl kurio ieškovas nesikreipė ir į kompetentingus Belgijos teismus: jis susijęs tik su sprendimu, kuriuo buvo atsisakyta skirti ekspatriacijos išmoką ieškovui, kai jis įsidarbino INEA.
- 74 Taigi reikia iškart konstatuoti, kad ieškovo argumentai, susiję su tariamu laikinojo darbo sutarčių neteisėtumu, neturi reikšmės sprendžiant dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2009 m. birželio 9 d. Sprendimo *Nardin / Parlamentas*, F-12/08, EU:F:2009:57, 38 punktą).
- 75 Toliau pažymėtina, kad laikinojo įdarbinimo metu ieškovo ir Komisijos santykiai laikytini „išimtinai faktinio pobūdžio“ santykiais, nes būtent laikinojo įdarbinimo įmonė turėjo teisinius įgaliojimus duoti nurodymus laikinajam darbuotojui ir faktiškai perduodavo institucijai dalį šių įgaliojimų tuo laikotarpiu, kai darbuotojas dirbo šiai institucijai (šiuo klausimu žr. 2002 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Nevin / Komisija*, T-127/00, EU:T:2002:211, 57 punktą). Aplinkybė, kad ieškovas dalyvavo Komisijos vidaus mokymuose laikinojo įdarbinimo laikotarpiu, negali paneigti šio vertinimo, nes šie mokymai gali būti vertinami tik kaip *de facto* santykiai tarp ieškovo ir Komisijos.
- 76 Be to, net darant prielaidą, kad ieškovas gaudavo nurodymus tiesiogiai iš Komisijos, ši aplinkybė neprieštarauja laikinojo darbo pobūdžiui ir yra suderinama su trišaliu ryšiu, apibūdintu šio sprendimo 68 punkte (šio klausimu žr. 2002 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Nevin / Komisija*, T-127/00, EU:T:2002:211, 65 punktą).
- 77 Taip pat aplinkybė, kad Komisija galėjo pasirinkti ir patvirtinti ieškovo kandidatūrą ir tai, kad šis pasirinkimas buvo išankstinė ieškovo įdarbinimo laikinojo įdarbinimo įmonėje sąlyga, neturi įtakos teisiniui laikinojo darbo vertinimui pagal taikytiną nacionalinę teisę ir nagrinėjamas sutartis ir

netrukdo, be kita ko, tam, kad darbdavys būtų juridinis asmuo, su kuriuo sudaryta darbo sutartis, o ne institucija, laikinojo darbo naudotoja (šiuo klausimu žr. 2002 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Nevin / Komisija*, T-127/00, EU:T:2002:211, 66 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

- 78 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus laikytina, kad laikinojo įdarbinimo laikotarpiu ieškovas turėjo tiesioginį teisinį subordinacijos ryšį su laikinojo įdarbinimo įmone, su kuria viena po kitos buvo sudarytos laikinojo darbo sutartys.
- 79 Vadinasi, negali būti pripažinta, kad ieškovo situacija laikytina „pareigomis <...> tarptautinėje organizacijoje“, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą.
- 80 Taigi, Komisija teisingai nusprendė, kad laikinojo įdarbinimo laikotarpiu nuo 2013 m. vasario 1 d. iki liepos 31 d. ir nuo 2013 m. rugsėjo 1 d. iki 13 d. ieškovas nėjo pareigų tarptautinėje organizacijoje, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą.

Dėl trečiosios dalies, susijusios su nuolatine gyvenamąja vieta

- 81 Pirmojo ir trečiojo pagrindų trečiojoje dalyje ieškovas teigia, jog Komisija klaidingai nusprendė, kad jo nuolatinė gyvenamoji vieta buvo Belgijoje ir kad šioje valstybėje buvo jo interesų centras, kiek tai susiję su kitais poreikiais nei pareigų vykdymas tarptautinėje organizacijoje. Ieškovo teigimu, aplinkybė, kad jis buvo susituokęs su Belgijos piliete ir kad jo vaikai gimė Belgijoje, tėra pasekmė jo įsikūrimo Briuselyje 2009 m., susijusio su ilgalaikėmis pareigomis Sąjungos institucijoje. Be to, ieškovas nurodo, kad vienintelis laikotarpis, kuriuo jis nėjo pareigų Sąjungos institucijoje, – tai 2013 m. gegužės mėn., kai jis buvo įregistruotas kaip bedarbis.
- 82 Komisija ginčija ieškovo argumentus.
- 83 Visų pirma pažymėtina, kaip buvo priminta šio sprendimo 47 punkte, kad ieškovas buvo įdarbinimo valstybės pilietis, todėl aplinkybės, kad šioje valstybėje jis turėjo, nors ir labai trumpai per referencinį dešimties metų laikotarpį, nuolatinę gyvenamąją vietą, pakanka tam, kad jis prarastų ekspatriacijos išmoką.
- 84 Kaip matyti iš bylos medžiagos, dėl asmeninio gyvenimo konstatuotina, kad referenciniu dešimties metų laikotarpiu nuo 2006 m. iki 2016 m. ieškovas 2007 m. rugsėjo 21 d. prisiregistravo Italijos konsulate Briuselyje. 2008 m. gruodžio 6 d. jis susituokė su Belgijos piliete, kuri gyveno ir dirbo Briuselyje, ir jie susilaukė trijų vaikų, gimusių Briuselyje 2010, 2013 ir 2015 m. Nuo 2009 m. vasario 18 d. ieškovas buvo įtrauktas į Scharbeko gyventojų registrą. Taip pat konstatuotina, kiek tai susiję su profesiniu gyvenimu, kad nuo 2009 m. rugpjūčio 1 d. iki 2010 m. sausio 31 d. ieškovas dirbo Parlamente akredituotu Parlameno nario padėjėju, o nuo 2010 m. vasario 1 d. iki 2013 m. sausio 31 d. – GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“ pagalbiniu sutartininku. Nuo 2013 m. vasario 1 d. iki liepos 31 d. ir nuo 2013 m. rugsėjo 1 d. iki 13 d. jis buvo sudaręs laikinojo darbo sutartis su įmone R. ir dirbo laikinuoju tarnautoju GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“. 2013 m. rugpjūčio mėn. ieškovas gavo nedarbo išmokas. Paskui ieškovas dirbo sutartininku Parlamente nuo 2013 m. rugsėjo 16 d. iki 2014 m. gegužės 15 d. ir EASME nuo 2014 m. gegužės 16 d. iki 2016 m. liepos 15 d. Galiausiai, 2016 m. liepos 16 d. ieškovas buvo įdarbintas INEA sutartininku (žr. šio sprendimo 4, 7, 8, 12, 13 ir 18–20 punktus).
- 85 Komisija nusprendė, jog iš šio sprendimo 84 punkte nurodytų faktinių aplinkybių matyti, kad referenciniu dešimties metų laikotarpiu, pirma, ieškovo gyvenamoji vieta buvo Belgijoje, antra, kad savo privačią profesinę veiklą kaip laikinasis tarnautojas jis vykdė Briuselyje, ir, trečia, kad nebuvo įrodyta, jog jis turėjo nuolatinę gyvenamąją vietą už Belgijos ribų per tą mėnesį, kai neturėjo darbo.

- 86 Šio vertinimo negali paneigti ieškovo teiginiai.
- 87 Iš esmės šio sprendimo 84 punkte nurodytos ieškovo asmeninio gyvenimo aplinkybės – tai objektyvios faktinės aplinkybės, rodančios ieškovo ilgalaikių socialinių ryšių su įdarbinimo valstybe buvimą. Atsižvelgiant į šias aplinkybes negali būti laikoma, jog ieškovas įrodė, kad jo gyvenimas Belgijoje per referencinį dešimties metų laikotarpį buvo laikinas arba nebuvo susijęs su nuolatinio ar įprasto jo interesų centro perkėlimu, siekiant paversti jį nuolatinu.
- 88 Be to, į aplinkybes, susijusias su ieškovo asmeniniu gyvenimu, turi būti atsižvelgta kartu su kitomis aplinkybėmis, susijusiomis su jo profesiniu gyvenimu, kaip antai nurodytomis šio sprendimo 84 punkte, ir šių aplinkybių visuma leidžia daryti išvadą, jog ieškovas neįrodė, kad referenciniu dešimties metų laikotarpiu jo gyvenamoji vieta buvo Belgijoje tik dėl priežasčių, susijusių su jo pareigomis tam tikros valstybės tarnyboje ar tarptautinėje organizacijoje.
- 89 Iš tiesų, kaip buvo pažymėta šio sprendimo 79 punkte, negali būti pripažinta, kad ieškovo situacija laikinojo įdarbinimo laikotarpiu laikytina „pareigomis <...> tarptautinėje organizacijoje“, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punktą.
- 90 Be to, primintina, kad sprendžiant dėl ekspatriacijos išmokos skyrimo neturi būti atsižvelgiama į konkrečias priežastis, dėl kurių ieškovas liko įdarbinimo valstybėje, kurios pilietis jis yra. Iš tiesų, jei būtų iš esmės nagrinėjamos įvairios priežastys, dėl kurių atitinkamas asmuo įsikūrė šalyje, kurios pilietis jis yra, tai neišvengimai būtų pagrįsta subjektyvaus pobūdžio vertinimais, kurie nesuderinami nei su Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies b punkto tekstu, nei su jo tikslais (šiuo klausimu žr. 2014 m. rugsėjo 25 d. Sprendimo *Grazyte / Komisija*, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 56–58 punktus). Taigi, subjektyvios priežastys, dėl kurių ieškovas, pirma, susituokė ir susilaukė vaikų Belgijoje, nuolat gyvendamas šioje valstybėje, ir dėl kurių, antra, jis sutiko sudaryti laikinojo darbo sutartis, neturi reikšmės nagrinėjant ekspatriacijos išmokos skyrimo sąlygas.
- 91 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, jog iš bylos aplinkybių nematyti, kad referenciniu dešimties metų laikotarpiu ieškovo įprastas ir pagrindinis interesų centras buvo už Belgijos ribų, nes, pirma, jis turi Belgijos pilietybę, nuolat gyveno Briuselyje per visą referencinį dešimties metų laikotarpį, buvo susituokęs su Belgijos piliete ir jie susilaukė trijų vaikų, taip pat gimusių Briuselyje, ir, antra, šiuo laikotarpiu jis vykdė privačią profesinę veiklą šioje šalyje. Taip pat konstatuotina, jog ieškovas neįrodė, kad referenciniu dešimties metų laikotarpiu jo gyvenamoji vieta buvo Belgijoje tik dėl priežasčių, susijusių su jo pareigomis tam tikros valstybės tarnyboje ar tarptautinėje organizacijoje.
- 92 Tai reiškia, kad ieškovas ne tik ilgus metus gyveno Briuselyje, bet ir ketino tęsti gyvenimą šioje šalyje, įkurdamas joje nuolatinį ar įprastą savo interesų centrą.
- 93 Taigi Komisija teisingai nusprendė, jog ieškovas neįrodė, kad referenciniu dešimties metų laikotarpiu jis turėjo nuolatinę gyvenamąją vietą už įdarbinimo valstybės – Belgijos, kurios pilietis jis yra, ribų.
- 94 Darytina išvada, kad ginčijamame sprendime nebuvo padaryta klaidų ir pažeidimų, kuriais rėmėsi ieškovas, nuroydamas pirmąjį ir trečiąjį ieškinio pagrindus.
- 95 Atsižvelgiant į visą tai, kas išdėstyta, reikia atmesti pirmąjį ir trečiąjį ieškinio pagrindus kaip nepagrįstus ir nėra būtina nagrinėti šio sprendimo 42 punkte nurodyto klausimo dėl nepriimtumo, nes Sąjungos teismas, atsižvelgdamas į konkrečios bylos aplinkybes, turi teisę vertinti, ar geras teisingumo vykdymas pateisina ieškinio pagrindo toje byloje atmetimą iš esmės, prieš tai nepriėmus sprendimo dėl priimtumo (2014 m. liepos 11 d. Sprendimo *DTS Distribuidora de Televisión Digital / Komisija*, T-533/10, EU:T:2014:629, 170 punktas).

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su piktnaudžiavimu įgaliojimais ir įgaliojimų viršijimu

- 96 Savo antrajame ieškinio pagrinde ieškovas iš esmės teigia, kad įdarbinusi jį laikinuoju darbuotoju GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“ Komisija piktnaudžiavo savo įgaliojimais ir juos viršijo.
- 97 Ieškovo teigimu, Komisija piktnaudžiavo įgaliojimais, nes nesilaikė Belgijos įstatymo dėl laikinojo darbo sutarčių ir pasinaudojo šiuo įstatymu kitais tikslais nei tie, kuriais buvo pagrįstas jo priėmimas. Iš tiesų sudarydama laikinojo darbo sutartis su pagalbinais sutartininkais Komisija siekė neprarasti kvalifikuotų ir tinkamam generalinių direktoratų veikimui reikalingų darbuotojų. Šis tikslas prieštaravo Belgijos teisei ir juo buvo siekiama sutartininko statusą pakeisti laikinojo darbo sutartimi, nors pareigos, darbdavys ir atlyginimas likdavo tie patys. Pasinaudojusi šiuo laikinojo darbuotojo statusu tam, kad nepripažintų ieškovo individualių teisių, Komisija piktnaudžiavo įgaliojimais.
- 98 Be to, ieškovas teigia, kad Komisija piktnaudžiavo įgaliojimais, kai privertė jį vieną po kitos pasirašyti laikinojo darbo sutartis toms pačioms pareigoms, kurias jis prieš tai ėjo GD „Mokslo tyrimai ir inovacijos“ kaip pagalbiniis sutartininkais, paskui pasinaudojo šiomis sutartimis, kad nepripažintų jo individualių teisių, kai jis vėl įsidarbino INEA. Laikinojo darbo sutarčių pasirašymas buvo „privalomas“ ieškovui ir jo bendradarbiams, esantiems tokioje pačioje situacijoje, nes, pirma, tai buvo vienintelė galimybė neprarasti darbo Sąjungos institucijose ir, antra, jie buvo patikinti, kad galės grįžti į savo, kaip sutartininkų, pareigas po Pareigūnų tarnybos nuostatų reformos.
- 99 Komisija ginčija ieškovo argumentus.
- 100 Primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją piktnaudžiavimo įgaliojimais sąvoka apima atvejus, kai administracinės valdžios institucija naudojasi įgaliojimais kitu tikslu nei tas, dėl kurio jie buvo suteikti. Sprendimas gali būti laikomas piktnaudžiavimu įgaliojimais tik tuomet, kai paaiškėja, kad jis, remiantis objektyviais, svarbiais ir nuosekliais veiksniais, buvo priimtas šiuo tikslu. Be to, tais atvejais, kai siekiama kelių tikslų, net jei tarp pagrįstų pagrindų yra vienas nepagrįstas, sprendimas nebūtų laikomas piktnaudžiavimu įgaliojimais, jei dėl to nenukenčia pagrindinis tikslas (žr. 2017 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Oltis Group / Komisija*, T-497/15, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:895, 52 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 101 Šioje byloje konstatuotina, kad nėra jokio priežastinio ryšio tarp sprendimo pasinaudoti laikinojo darbo sutartimis ir sprendimo, susijusio su ieškovo individualių teisių nustatymu jam įsidarbinus INEA. Iš tiesų tai yra skirtingi sprendimai, kuriuos priėmė skirtingi subjektai ir kurie buvo priimti skirtingais teisiniais pagrindais, siekiant atskirų tikslų. Be to, pasibaigus laikinojo įdarbinimo laikotarpiui, nebuvo jokio tikrumo, ar ieškovas bus priimtas į darbą kaip pareigūnas ar tarnautojas Sąjungos institucijoje arba įstaigoje ir kad atitinkamai reikės priimti sprendimą dėl jo ekspatriacijos išmokos, todėl tokiomis aplinkybėmis negali būti konstatuotas jokio ryšio tarp nagrinėjamų sprendimų.
- 102 Taigi, nepagrįsti ieškovo teiginiai, be kita ko, dėl to, kad laikinasis įdarbinimas buvo tariamai naudojamas siekiant išvengti jo individualių teisių nustatymo, jei ateityje jis galbūt įsidarbins Sąjungos institucijoje ar įstaigoje, negali būti laikomi objektyviais, svarbiais ir nuosekliais veiksniais, rodančiais, kad ginčijamas sprendimas buvo priimtas kitais tikslais nei tikslai, susiję su ieškovo individualių teisių į ekspatriacijos išmoką įvertinimu.
- 103 Be to, ieškovo teiginys, kad Komisija piktnaudžiavo įgaliojimais versdama jį pasirašyti laikinojo darbo sutartis, visiškai nėra pagrįstas. Šiuo atžvilgiu pakanka konstatuoti, kaip matyti iš šio sprendimo 11 ir 12 punktų, kad tiek pareigybės aprašo sukūrimas įmonėje R., tiek laikinojo darbo sutarčių pasirašymas ir jų nutraukimas 2013 m. rugsėjo 13 d. priklausė tik nuo ieškovo valios ir jo sprendimų dėl profesinio gyvenimo.
- 104 Taigi antrasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

Dėl ketvirtąjį pagrindą, susijusio su ieškovo teisėtų lūkesčių pažeidimu, taip pat teisėtų lūkesčių apsaugos, teisinio saugumo ir įgytų teisių apsaugos principų pažeidimu

- 105 Nurodydamas ketvirtąjį pagrindą ieškovas iš esmės teigia, kad turi įgytą teisę į tai, kad būtų taikomos ekspatriacijos išmokos skyrimo sąlygos, nes jo faktinė situacija nepasikeitė nuo pirmojo įsidarbinimo Sąjungos institucijoje 2009 m. rugpjūčio mėn., jis visuomet dirbo tarptautinėje organizacijoje ir niekuomet neturėjo nuolatinės gyvenamosios vietos Belgijoje, kurioje būtų jo interesų centras dėl kitokių priežasčių, nesusijusių su jo pareigomis tarptautinėje organizacijoje.
- 106 Šiuo klausimu ieškovas pabrėžia, kad pakeitusi savo vertinimą dėl teisės į ekspatriacijos išmoką Komisija pažeidė jo įgytas teises, kiek tai susiję su laikinojo darbo sutarties, dėl kurios sudarymo Komisija prieš tai derėjosi tarnybos interesais, pasekmėmis. Būtent dėl to, kad jų teisės buvo aptartos ir turėjo būti išsaugotos, ieškovas ir jo bendradarbiai sutiko su laikinuoju įdarbinimu kaip laikinieji darbuotojai.
- 107 Be to, ieškovas teigia, kad Komisijos vertinimas dėl laikinojo įdarbinimo laikotarpio yra klaidingas, nes ji nusprendė, kad šis laikotarpis yra pagrindas neskirti ekspatriacijos išmokos, numatytos Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje. Nepaisant dvigubos pilietybės, kurios jis niekuomet neslėpė, ir nepaisant santuokos ir vaikų gimimo Briuselyje, jis niekuomet nelaikė Belgijos savo gyvenamąja vieta ir nuolatiniu savo interesų centru, išskyrus kiek tai buvo susiję su jo pareigomis Sąjungos institucijose ir įstaigose. Taigi, šeši laikinojo įdarbinimo laikotarpio mėnesiai negali pakeisti šio nuolatinės gyvenamosios vietos apibrėžimo jo atžvilgiu. Be to, aplinkybės, kurios buvo nustatytos skiriant jam ekspatriacijos išmoką, buvo tos pačios kaip ir šiuo metu vertinamos aplinkybės, o Komisija „apverčia“ bylos nagrinėjimą ir nepaiso aplinkybių, kurios pagrindė jo įdarbinimą kaip laikinojo darbuotojo, visumos.
- 108 Komisija ginčija ieškovo argumentus.
- 109 Primintina, kad, remiantis suformuota jurisprudencija, teisė remtis teisėtų lūkesčių apsaugos principu suponuoja, kad kompetentingos Sąjungos valdžios institucijos iš leidžiamų ir patikimų šaltinių suinteresuotajam asmeniui pateikė tikslius, besąlygiškus ir tikrovę atitinkančius patikimus (žr. 2013 m. birželio 13 d. Sprendimo *HGA ir kt. / Komisija*, C-630/11 P–C-633/11 P, EU:C:2013:387, 132 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 110 Vis dėlto šioje byloje iš Bendrajam Teismui pateiktų dokumentų matyti, kad Sąjungos institucija, įstaiga ar agentūra nepateikė jokių tikslų, besąlygiškų ir tikrovę atitinkančių patikimų dėl ieškovui skirtos ekspatriacijos išmokos. Šiuo klausimu pakanka konstatuoti, kad ginčijamas sprendimas buvo priimtas vėliau, nei šio sprendimo 24 punkte nurodytas Parlamento sprendimas, kuriuo jau buvo atsisakyta skirti ieškovui ekspatriacijos išmoką.
- 111 Iš tiesų iš bylos dokumentų matyti, kad ieškovui iki laikinojo įdarbinimo laikotarpio buvo mokama ekspatriacijos išmoka, tačiau po šio laikotarpio buvo atsisakyta skirti šią išmoką. Konkrečiai kalbant, iš šio sprendimo 24–26, 28 ir 29 punktų matyti, kad jam buvo atsisakyta skirti ekspatriacijos išmoką tuo metu, kai jis sudarė sutartį su Parlamentu laikotarpiui nuo 2013 m. rugsėjo 16 d. iki 2014 m. gegužės 15 d., ir kad buvo priimtas sprendimas dėl nepagrįstai gautų išmokų grąžinimo, siekiant susigrąžinti išmokas, kurios buvo išmokėtos jo sutarties su EASME laikotarpiu nuo 2014 m. gegužės 16 d. iki 2016 m. liepos 15 d.
- 112 Be to, šios bylos aplinkybėmis, nesant šio sprendimo 7, 8 ir 18–20 punktuose nurodytų įvairių ieškovo ir Sąjungos institucijų bei įstaigų sutarčių tęstinumo, ieškovo piniginės teisės, įskaitant ekspatriacijos išmokos skyrimą, turėjo būti nustatomos kiekvieno įdarbinimo momentu (šiuo klausimu žr. 2012 m. gruodžio 5 d. Sprendimo *Grazyte / Komisija*, F-76/11, EU:F:2012:173, 45–47 punktus). Todėl referencinis laikotarpis ir faktinės aplinkybės, turinčios reikšmės nagrinėjant Pareigūnų tarnybos

nuostatų 4 straipsnio 1 dalis b punkte numatytas sąlygas, kiekvienos sutarties atveju yra skirtingos. Šiomis aplinkybėmis įsidarbinimo INEA momentu ieškovas negali remtis ankstesniais sprendimais dėl ekspatriacijos išmokos ir atitinkamai negali remtis įgytų teisių pažeidimu.

¹¹³ Darytina išvada, kad ginčijamu sprendimu nebuvo pažeisti ieškovo teisėti lūkesčiai, taip pat teisėtų lūkesčių apsaugos, teisinio saugumo ir įgytų teisių apsaugos principai. Todėl ketvirtasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

¹¹⁴ Atsižvelgiant į visą tai, kas išdėstyta, ieškinys turi būti atmestas visas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

¹¹⁵ Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovas pralaimėjo bylą, iš jo priteisiamos bylinėjimosi išlaidos pagal Komisijos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Alessandro Quadri di Cardano bylinėjimosi išlaidas.

Prek

Schalin

Costeira

Paskelbta 2018 m. liepos 13 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai